

SZAKÁCS ESZTER

Ha magammal vinném mindet

*Elvesztem. Nevek lassú áradása.
Lemerülni egyetlen lélegzettel.
Kasztília, Myanmar, Kelso, Lhásza.*

*Fidzsi egész a zátonyig kísér el.
Szváziföld szinte beúszik a számba.
Hol éjjel együtt locsogtam a vízzel,
két kalauzhalam Jáva, Szumátra.*

*Nem tudom, mindez hova is vezethet.
Hogy vajon vezettetnek vagy vezetnek.
Hogy mikor burkolózik hallgatásba.*

*S ha magammal vinném mindet egy este,
akkor majd aki valamit keresve
a térképet kinyitná, már hiába,
mindenütt fehér foltokat találna.*

Nem vagy itt

*Nem bírom már a csöndet elviselni.
Kiszakadt belőlem és nem kapom vissza soha.
Esőszagra ébredtem, vagy csak hittem.
Napszemüveg, félálom elsötétített szoba.*

*Futottam az úton. Villanyoszlop. Szívdobbanás.
Némán suhanó, füstös egű tócsák.
Száguldó felhők alatt és álló sziklák között
csupa kőtörőfű, falra futó ág.*

*Nem mertem azóta se visszamenni.
Hiába is mondanád, hogy minden jó lesz megint.
Megijeszt a tükörök vékonyka hangja.
Behunyom a szemem: ott vagy, kinyitom: nem vagy itt.*

